

Arrest

nr. 55 591 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. NIESTEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 15 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Deze beslissing wordt hem op 1 oktober 2010 tegelijk met het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.11.2009 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Verder slaagt betrokkene er niet in aan te tonen dat hij op 15.12.2009 een langdurig ononderbroken verblijf van 5 jaar aan te tonen. Betrokkene legt slechts een paar getuigenverklaringen voor waaruit blijkt dat hij sedert 2006 gekend is in België. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staft dit met getuigenverklaringen, het leren van het Nederlands, familie in België), dit doet niets af aan bovenvermelde voorwaarde. (...)”

De tweede bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid wordt aan S.A. 5...)

geboren te (...), van Turkse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 31.10.2010 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art..7,al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 2° en 6 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt in het bevel om het grondgebied te verlaten dat:

"De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al. 1, 1o van de Wet van 15 december 1980). Niet in bezit van een geldig paspoort en geldig visum." (stuk 2)

Terwijl artikel 2, 2° van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat:

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen."

Dat verzoeker wel degelijk over een geldig paspoort geschikt (stuk 4 a+b)

Dat verzoeker ingevolge zijn paspoort toegang tot België heeft verkregen tot 22.06.2011 (stuk 5).

Dat het paspoort werd afgestempeld in België door het Turks Consulaat te Antwerpen (stuk 5).

Dat ingevolge art. 6 van de Wet van 15 december 1980 verzoeker wel degelijk langer dan 3 maanden in het land mag verblijven.

Terwijl art. 6 het volgende bepaalt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt."

Dat verweester zich bijgevolg ten onrecht heeft gebaseerd op art. 7, al. 1, 1° van de Wet van 15 december 1980 om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. (...)"

Als Turks onderdaan diende verzoeker voor zijn binnenkomst in België in het bezit te zijn van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum voor België. Verzoeker verwijst dienaangaande naar de stukken 4 en 5 die hij bij zijn verzoekschrift voegt. De Raad stelt vast dat stuk 4 zijn Turkse identiteitskaart betreft die hij tevens bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voegde. Het betreft geenszins een paspoort voorzien van een geldig visum. Wat stuk 5 betreft, blijkt overeenkomstig de stukken in het administratief dossier, dat verzoeker dit thans voor het eerst voorlegt bij zijn verzoekschrift. Verweerder had op het ogenblik dat de bestreden is genomen geen kennis van stuk 5 en kon er bijgevolg geen rekening mee houden.

Verweerder stelt overigens in zijn nota terecht dat verzoeker niet aantoont dat hij over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in België beschikt, nu zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op 15 september 2010 ongegrond werd verklaard.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten nam op grond van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum, zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 of 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt”.

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg enkel van toepassing in het geval verzoeker met een geldig paspoort voorzien van een geldig visum het land zou zijn binnengekomen, waardoor hij gedurende een termijn van 3 maanden gemachtigd is in het land te verblijven, tenzij zijn visum hem een langere termijn zou toestaan. *In casu* toont verzoeker niet aan over een geldig paspoort voorzien van een geldig visum te beschikken, zodat verzoeker zich niet dienstig op dit artikel kan beroepen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM). Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken het bevel om het grondgebied te verlaten heeft betekend op 01.10.2010 en dit op basis van een verzoek overeenkomstig bis van de Wet van 15 december 1980 d.d. 27 .11.2009. Terwijl art. 6 E.V.R.M. voorziet dat elk proces binnen een redelijke termijn dient afgehandeld te worden. Dat 11 maanden geenszins als een redelijke termijn kan aanzien worden. Dat verzoeker gedurende 11 maanden een leven heeft uitgebouwd. Dat verzoeker dan ook de nodige inspanningen doet om de Nederlandse taal machtig te worden om zo volledig te kunnen integreren en kansen op de arbeidsmarkt te creëren (stukken 3a+b). Dat het dan ook onredelijk is om verzoeker terug te leiden naar het land van herkomst. Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2.4 Opgemerkt wordt dat beslissingen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze schending in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.5 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken het bevel om het grondgebied te verlaten heeft betekend op 21.07.2010 en dit op basis van een verzoek overeenkomstig 9bis van de Wet van 15 december 1980 d.d. 09.12.2009.

Terwijl art. 8 E.V.R.M. voorziet dat iedereen recht heeft op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven.

Dat verzoeker van zinnens is in België een waardig leven uit te bouwen.

Dat hij zich hiertoe heeft ingeschreven om Nederlands te volgen (stukken 3a+b).

Dat verzoeker het deelcertificaat van de module NT2 Breakthrough 1 met vrucht heeft behaald.

Dat verzoeker zich dan ook verder wilt ontplooiën en de Nederlandse taal volledig wenst te beheersen om alzo de nodige kansen op arbeidsmarkt wagen.

Dat verzoeker op deze manier geniet van de bescherming van art. 8 EVRM.

Dat eenieder, waar ook ter wereld het onvervreemdbaar recht heeft zich te kunnen ontplooiën.

*Dat dat verzoeker een duurzame band met België heeft.
Het centrum van de belangen van cliënt is duidelijk en evident gelegen is in België.”*

2.6 Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vast dat uit de tweede alinea van artikel 8 van het EVRM duidelijk blijkt dat het recht op het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

De Raad stelt vast dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende en dat hij zich hiervoor beriep op punt 2.8A van de inmiddels vernietigde instructie. In het kader van zijn discretionaire bevoegdheid kondigde de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de criteria inhoudelijk te blijven toepassen voor de ten gronde beoordeling van de aanvraag. *In casu* is verweerder voor elk van de door verzoeker aangegeven argumenten nagegaan of deze kunnen worden in aanmerking genomen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen aan verzoeker. Zo motiveerde verweerder onder meer dat verzoeker niet aantoonde te voldoen aan de criteria van punt 2.8A waarop verzoeker zich beriep nu hij ten eerste niet aantoonde voor 18 maart 2008 een periode van een geldig verblijf te hebben gehad of een geloofwaardige poging te hebben ondernomen een wettelijk verblijf te bekomen. Ten tweede omdat verzoeker op 15 december 2009 niet heeft aangetoond gedurende minstens vijf jaar ononderbroken in België te hebben verbleven. Verzoeker betwist dit tweede argument niet. In zijn eerste middel beweerde verzoeker aan de hand van een paspoort te kunnen aantonen een geldig verblijf te hebben van 1 september 2010 tot 22 juni 2011. Dienaangaande wordt verwezen naar de bespreking hierboven. Bovendien gaat het geenszins over een geldig verblijf vóór 18 maart 2009, zodat verzoeker de motieven van de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, niet weerlegt. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op kennelijk redelijke wijze werd ongegrond bevonden en zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt hem op rechtmatige wijze een bevel om het grondgebied te verlaten werd overhandigd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een belangenafweging heeft gemaakt bij het nemen van deze beslissingen en hij hierbij wel degelijk rekening heeft gehouden met de argumenten die verzoeker in zijn derde middel aanhaalt, met name dat hij een waardig leven wenst uit te bouwen, Nederlands leerde om zo zijn kansen op de arbeidsmarkt te verhogen, een duurzame band heeft met België en het centrum van zijn belangen in België is gelegen. Dit blijkt onder meer uit het feit dat verweerder in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard het volgende motiveerde:

“Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staaft dit met getuigenverklaringen, het leren van het Nederlands, familie in België), dit doet niets af aan bovenvermelde voorwaarde”.

Verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet aan op welke wijze hij meent dat de afweging in verband met zijn familie- en gezinsleven werd geschonden nu hij verder nergens verduidelijkt welke zijn band is met de familie bij wie hij wordt opgevangen. Verzoeker haalt in hoofdzaak elementen uit zijn privéleven aan, met name zijn goede integratie in de periode dat hij in België verbleef. Indien verzoeker van mening is

dat sociale relaties vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoeker een nieuw bestaanskader heeft opgebouwd in België, Nederlands leert, een waardig leven verder wil opbouwen en zijn kansen wenst te vergroten op de arbeidsmarkt, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

De bestreden beslissingen houden geen onrechtmatige inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker in. Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van het recht op privé- en gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN